

have Forstaaelse af, hvorledes en Bestemmelse kan affattes og praktiseres, som det ærede Medlem, saa hvad han kalder umuligt, er maaske dog muligt, det haaber jeg, og jeg støtter mig i saa Henseende til en Autoritet som den norske Straffelovskommission og den norske Regering dog maa være i alle tænkende Menneskers Øjne, som ere villige til at tage Hensyn til, hvad andre mene, og ikke blot tro sig selv ufejlbare.

Wagner: Jeg skal ikke nærmere imødegaa den ærede Ordfører. Jeg skal blot gøre opmærksom paa, at han ser ganske fejl, naar han tror, at jeg tog flot paa det Selvmord, han omtalte. Det gør jeg ikke paa nogen Maade, og jeg for mit Vedkommende kan ogsaa godt indrømme, at vedkommende Politibetjent kan have handlet fejl, det ved jeg ikke. Men det, jeg fastholder, er, at Politibetjente kunne ogsaa i Fremtiden handle fejl, selv om de nuværende Forhold blive afløste med de Forhold, der ville fremkomme ved Genemførelsen af det forelagte Forslag; ogsaa det giver Anledning til, at de kunne fejle paa dette Omraade, idet der i § 1, første Stykke, findes en Straffebestemmelse, som er overordentlig vag og kan anvendes i saa mange Tilfælde, at det endog er ret sandsynligt, at Anholdelser for Sædelighedsforbrydelser ville blive ikke saa lidt hyppigere i Fremtiden end hidtil, forudsat da, at § 1, første Stykke, ikke bliver et dødt Bogstav, men jeg vil indrømme den ærede Ordfører, at i saa Henseende have vi ikke nogen som helst Sikkerhed, thi det giver Spillerum for den grænseløse Tilkaarlighed med Hensyn til, hvad der skal forstaaes ved Opfordring til Utugt. Det er saa ubestemt affattet, at der vil være Plads for alle mulige Fortolkninger. Det kan indskrænkes til blot at gøres gældende over for den, der til en forbigaaende ligefrem siger: Vil du drive Utugt med mig? Men det kan ogsaa bruges over for den, der blot siger „God Aften“ til en Person af andet Køn. Alle mulige Fortolkninger kunne gøres gældende, og man kan derfor ikke vide, hvorledes Tilstanden kan blive; men hvis man tager Sagen alvorligt, vil Chansen være for, at der vil blive langt hyppigere Forbrydelser imod den offentlige Sædelighed paa Gaden og altsaa forøget Sandsynlighed for Anholdelser. Det maa jeg bestemt fastholde, at Tilfælde som det paatalte altid ville kunne finde Sted, hvad enten man har den ene eller den anden Lov. Hvad Erfa-

ringerne fra Kristiania angaar, da fremdrog jeg ganske særlig i Dag de Erfaringer, som Medlemmer af den parlamentariske Fredskongres have gjort, og som de have fortalt mig.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Naar det ærede Medlem stadig fastholder, at § 1 er af et saa ubestemmeligt Indhold, at den vil kunne give Anledning til høj Grad af Meningsforskell om, hvad der egentlig bør rammes og hvad ikke, og derigennem til Myndighedsmisbrug fra Øvrighedernes Side, vil jeg dog henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at saa er det ikke første Gang, at vi have Udtryk i vor Straffelovgivning, som aabner Plads for en høj Grad af Meningsforskellighed. Jeg vil bede det ærede Medlem tænke paa saadanne Udtryk, som vi netop have dem i Straffeloven angaaende disse Forhold. I § 176 er der Tale om „uterligt Forhold“, i § 184 „utugtigt Skrift“, og i § 185 om den, „som ved uterligt Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse“. Det ærede Medlem vil sikkert indrømme, at disse Udtryk ere næppe saa bestemte som det, vi have i § 1, og dem har han dog ikke erklæret for „umulige“ endnu. Dernæst skal jeg udtale min Beklagelse af, at det ærede Medlem da ikke har forsøgt at give en bedre Redaktion. Det ærede Medlem gjorde intet andet end at henvise os til den Kontrol, som vi have, og den ville vi netop ikke have. Jeg tør sikkert sige paa alle Forslagsstilleres Vegne, at vi med Fornøjelse ville tage mod en bedre Redaktion af den samme Tanke, nemlig at holde Orden paa offentlige Steder, ogsaa i de Forhold, her er Tale om. Det maa forøvrigt ikke glemmes, at det blev udtalt i Fjor af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), og jeg sluttede mig til det, at det ikke er for vor Skyld, at man overhovedet skal holde paa § 1; vi betragte det som en Indrømmelse fra vor Side, at vi gaa med til disse Straffebestemmelser over for dem, der lave Skandale paa offentlige Steder. Hvis det kan glæde det ærede Medlem helt at stryge baade § 1 og § 2, vil han i alt Fald kunne gøre Regning paa Tilslutning af os to. Naar det ærede Medlem nu med Hensyn til Ellen Schwartz-Tilfældet — det glæder mig dog, at det ærede Medlem nu synes at tage lidt mere alvorligt paa det — stadig fastholder, at den samme Politivilkaarlighed, der her fandt Sted, i endnu højere Grad vil kunne finde Sted efter § 1, er der dog